

Perioada de timp actuală și cea viitoare (16)

Isus Hristos - Botschafter

Isus Hristos Cel lepădat pe pământ **în veacul actual** S-a retras în cer, unde El, șezând pe tronul Tatălui Său, așteaptă ceea ce urmează să se împlinescă, și anume, ca „vrăjmașii Lui să fie puși ca așternut al picioarelor Sale” și toate lucrurile să-I fie supuse. Într-adevăr, acum Îl vedem încununat cu glorie și onoare pe Acela care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, însă nu vedem că toate Îi sunt supuse. Aceasta din urmă este rezultatul a ceea ce apostolul ne învață în epistola către Evrei 2.5-9.

Lumea locuită viitoare, pe care o descrie Psalmul 8, trebuie să fie pusă așternut picioarelor Fiului Omului; și aceasta încă nu a avut loc. Dimpotrivă, creația este supusă deșertăciunii, sub care ea așteaptă și suspină. Deci Isus ca Fiul al Omului sau al doilea Adam nu este încă glorificat; și El nu este încă nici sămânța lui Avraam în care trebuie să fie binecuvântate toate popoarele și căruia Îi aparțin toate popoarele. Chiar dacă deja popoare mari și națiuni puternice se numesc astăzi după Numele Său, aceasta are totuși loc mai mult într-un duh de superstiție sau al înțelepciunii omeneste, decât în Duhul Evangheliei.

Copiii lui Israel la rândul lor, departe de a-L recunoaște ca Împărat al lor și Dumnezeu, batjocoresc încă Numele Său în sinagogile lor; și în timp ce își doresc fericire, că au vândut pe fratele lor, ei încă mai spun: „Și vom vedea ce vor ajunge visele lui” (vezi Geneza 37). Cine Îl recunoaște ca și Cap al trupului, al Adunării, ca Mire ceresc al miresei, care va avea parte de gloria Lui?

În veacul viitor va fi altfel. Când El va fi glorificat în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei care cred, atunci lumea va recunoaște, dar prea târziu, că acest Isus, pe care ei L-au lepădat, este una cu Tatăl și că Adunarea este una cu El – mireasa Lui, trupul Lui. Atunci „El va fi revelat cu îngerii puterii Sale, într-o flacăra de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.” Toți vrăjmașii Lui vor fi omorâți înaintea Lui. Restul din Israel, care recunosc în sânul acestei glorii pe Fratele lor, pe care L-au vândut la străini, Îl vor primi cu lacrimi de căință și de bucurie, exclamând: „Osana! Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului!” „Domnul Dumnezeu Îi va da tronul lui David, tatăl Său; și va împărăți peste casa lui Iacov pentru totdeauna și împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1.32-33). „Iată, vin zile, zice Domnul, când Îi voi ridica lui David o Odraslă dreaptă și va împărăți ca împărat și va lucra cu înțelepciune și va face judecată și dreptate în țară. În zilele Lui, Iuda va fi mântuit și Israel va locui în siguranță. Și acesta este Numele Lui, cu care Se va numi: «Domnul, Dreptatea noastră»” (Ieremia 23.5-6).

Când Iosif s-a făcut cunoscut fraților săi și a plâns pentru ei, atunci a luat naștere o mare senzație în casa lui faraon [Geneza 45.16 și versetele următoare]; dar ce va fi în lume, când Iosif Cel ceresc Se va face cunoscut copiilor lui Israel și aceștia Îl vor privi pe Acela pe care L-au străpuns, și vor plânge așa cum se plânge singurul fiu. Atunci „toate marginile pământului își vor aminti și se vor întoarce la Domnul și toate familiile națiunilor se vor închina înaintea Lui” (Psalm 22.27-30). În timp ce Isus spune în veacul de acum: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18.36), atunci dimpotrivă se vor împlini glasurile mari din cer, care spun: „Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său și El va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11.15). Atunci și creația însăși Îi va fi supusă: „oi și boi, toate, și, de asemenea, fiarele câmpului; păsările cerurilor și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor” (Psalm 8). Aceasta este administrarea împlinirii timpurilor în care Dumnezeu

„adună împreună toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1.10). Atunci Mântuitorul nostru, care în smerenia Lui a purtat pentru noi cununa de spini, va purta toate cununile care Îi aparțin ca Împărat al lui Israel, și al națiunilor și al lumii. Atunci El, după ce va fi nimicit cu sceptrul Său de fier pe toți vrăjmașii Lui, va întinde sceptrul Său de aur, arvuna harului și binecuvântării, în locul trestiei, simbolul slăbiciunii, care a luat-o pentru noi, asupra întregii creații. Atunci El nu va mai fi înconjurat de „onoruri” batjocoritoare, așa cum era în curtea lui Pilat, și așa cum El este deseori acum în creștinătatea care se numește cu Numele Său; ci pentru că El a fost ascultător până în moarte pe cruce, El va avea un Nume mai presus de orice nume, pentru ca înaintea Numelui Său să se plece orice genunchi al celor din ceruri și de pe pământ și de sub pământ (Filipeni 2.5-10). Și noi, păcătoși sărmani de la natură, care prin harul Său am fost făcuți împărați și preoți, vom depune la picioarele Lui cununile noastre și Îl vom preamări veșnic, pentru că El a răscumpărat prin sângele Său pentru Dumnezeu oameni din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile.

S-ar putea spune: când Isus va fi în timpul acela cu Adunarea Sa în cer, cum va putea El să domnească în același timp în Ierusalim pe tronul lui David? Dar dacă domnitorii pământeni au avut mai multe reședințe în diferite provincii ale împărăției lor, de ce să nu poată fi așa și în Împărăția Marelui Împărat (Psalm 95.3)? Deoarece în această Împărăție este un Mire, care este Împărat, o mireasă cerească și una pământească, prieteni ai Mirelui, slujitori și supuși, vor fi și locuințe cerești și pământești. Și dacă Isus înviat, cu toate că era încă pe pământ, a putut apărea deodată în mijlocul ucenicilor Săi, în timp ce ușile erau încuiate, ce va fi când timpul Împărăției Sale va fi venit și El va fi revelat în glorie? Să ne gândim și la faptul că atunci cerurile vor fi deschise și între cer și pământ va fi realizată o legătură fericită. Aceasta ne-o prezintă deja scara cerului, al cărei picior atingea pământul și al cărei vârf atingea cerul și pe ale cărei trepte Iacov a văzut îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând (Geneza 28). „Începând de acum veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul Omului” (Ioan 1.51). Deci cerurile vor fi deschise deasupra pământului, și cine poate numi toate tainele minunate ale acestei vorbiri și toate gloriile diferite, care își vor găsi locul pe aceste trepte diferite, de la Adunarea aflată atunci în cer și până la Israelul de pe pământ, care va ocupa locurile cetății sale pământești? Și cine este cel care iubește pe Domnul Isus și gloria Sa, care simte suferințele creației acesteia și nu se bucură la gândul acestor timpuri minunate și binecuvântate ale viitorului?

Este adevărat, că chiar și **veacul viitor** se va sfârși printr-o răzvrătire a omului și cu o judecată a lui Dumnezeu; și în privința aceasta el se aseamănă cu **veacul de acum**, în loc să constituie un contrast la acesta. Începând de la crearea lumii acesteia, păcatul omului a stricat totdeauna lucrarea lui Dumnezeu și L-a obligat să reveleze mereu pe alte principii comori noi ale înțelepciunii și dragostei. Așa a avut loc în Eden și în lumea veche; la fel și în Israel, care prin împietrirea lui a zădărnicit, cel puțin pentru un timp, planurile lui Dumnezeu cu privire la el; chiar și Adunarea nu glorifică pe Domnul conform chemării ei; și la fel va fi și la sfârșitul veacului viitor, când omul, după ce el a fost martor al gloriei Domnului, va fi pus din nou la probă prin dezlegarea lui satan. Națiunile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, Gog și Magog, fără îndoială geloși pe gloria lui Israel, se vor sui și vor încercui tabăra oștirii sfinților și cetatea prețioasă; dar Dumnezeu va face să coboare foc din cer, care îi va mistui (Apocalipsa 20.7-9); probabil același foc, care va mistui cerul și pământul. Diavolul va fi atunci nu numai legat, ci va fi aruncat în iazul de foc și pucioasă, unde este fiara și profetul fals. Un tron mare și alb va fi ridicat, și pe el Se va așeza Unul, dinaintea feței căruia cerul și pământul vor fugi. Atunci se vor înfățișa morții, cei neînsemnați și cei mari, înaintea lui Dumnezeu, ca să fie judecați după faptele lor. „Și dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc”, unde a fost aruncată și moartea și locuința morților (Apocalipsa 20.11-15). Acesta este sfârșitul veacului viitor; și în același timp sfârșitul lumii,

aceasta înseamnă a locuinței actuale a omului. Este momentul când Domnul Isus, după ce El Își va fi terminat lucrarea ca Mijlocitor, va da Împărăția lui Dumnezeu, Tatăl Său, și Dumnezeu va fi totul în toți în cerurile noi și pe pământul nou, pe care va locui dreptatea (1 Corinteni 15.28; 2 Petru 3). Apostolul vorbește în aceste locuri despre „ziua lui Dumnezeu” sau despre „ziua Domnului” ca despre momentul în care cerul și pământul vor pieri; deoarece ziua aceasta nu este altceva decât veacul viitor, așa cum lasă să se recunoască și cuvintele acestea: „O zi este înaintea Domnului ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi”.

Veacul viitor este realmente ziua lui Dumnezeu, în care pământul va fi plin de cunoașterea gloriei Lui, în contrast cu veacul de acum, în care popoarele lucrează pentru foc și nu ostenesc pentru nimic, și în care întreaga creație suspină în dureri (Habacuc 2.13-14; Romani 8.19-22). Este ziua judecății și distrugerii oamenilor păcătoși; căci Domnul este revelat în această zi ca Acela care judecă și luptă drept (Isaia 11.1-5; Apocalipsa 19.11; Iuda 15).

În timpul ivirii zorilor acestei zile, Adunarea înviată și transformată va fi răpită, așa cum și Capul ei dimineța devreme, pe când era încă întuneric, a înviat (Marcu 16.2; Ioan 20.1).

Dimineța Domnul va reveni cu sfinții Săi. El este Soarele dreptății, care mistuie pe păcătoși și aduce vindecare celor suferinzi (Maleahi 4.2; Zaharia 14.6 și alte locuri). La sfârșitul zilei vor pieri cerurile și pământul. – Dacă se va întreba: Pentru ce așa de multă preocupare cu veacul viitor, care în cele din urmă este numai curtea din față a veșniciei?, atunci vom răspunde: deoarece Cuvântul lui Dumnezeu se preocupă mult cu aceasta. Fără exagerare se poate spune, că din treizeci de pagini, care ne vorbesc despre veacul viitor, Cuvântul nu ne spune nici măcar pe o pagină ceva despre veșnicia propriu-zisă. Ni se vorbește deseori, fără detalii, despre viața veșnică, despre moștenirea care nu vestejește, care nu poate fi pătată și care ne este păstrată în cer. Ni se spune, că „atunci când toate lucrurile Îi vor fi supuse Fiului, atunci și Fiul Însuși va fi supus Celui care I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Corinteni 15.28). Ni se vorbește despre ceruri noi și un pământ nou, pe care va locui dreptatea, unde Dumnezeu va face locuința Sa la oameni și va șterge toate lacrimile din ochii lor, unde nu va mai fi moarte și nu va mai fi suferință, țipăt, osteneală, deoarece lucrurile dintâi au trecut și totul a devenit nou (2 Petru 3; Apocalipsa 21.1-8). Dacă restul din capitol și primele versete din capitolul următor nu se mai referă la **veacul viitor**, ci la veșnicia care urmează după aceea, totuși acestea sunt învățăturile detaliate, pe care Cuvântul le conține referitor la acest subiect; dar ce sunt acestea în comparație cu numeroasele imagini, care ne prezintă veacul viitor? Ce am putea noi face mai bine, decât să ne lăsăm călăuziți de Cuvânt, acordând fiecărui lucru locul cuvenit? Dacă se vrea să se vorbească despre ceea ce nu vorbește Cuvântul, atunci te dedai unor speculații obositoare și deșarte; căci orice cercetare, care nu are Cuvântul la bază, în mod deosebit când este vorba de viitor, merită acest nume (de speculații): dar „Cele ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru, dar cele descoperite sunt ale noastre și ale fiilor noștri pentru totdeauna” (Deuteronom 29.29).